

Worrel : „No, já nevím...“.

Vesta : „Počkej! To není jen tak, ho vzít do družiny. Vo tom se bude hlasovat tak, jak se má hlasovat“.

Kierke : „Jenomže je pravda, že dalšího debila, jako je Milo Pelíšek, si nemůžeme dovolit...“.

Vesta : „Ne, Milo. Ty si opravdu zklamal...“ (Vesta se vrací ke svému oblíbenému tématu).

Worrel : „Ne, Jakoubek vlastně zjistil tu záležitost, že ten vůdce tý bandy skoro umírá, ale...“.

Vesta : „No, prosím!“ (triumfálně).

Worrel : „Nicméně vojáci chtějí převzít jeho živnost“.

Kierke : „Co to znamená? Prodejnu koberců?“ (podezíravě).

Worrel : „Nejenom peníze, ale i nákyým způsobem... Prostě čuchaj v tom ty vojáci prachy nákyým způsobem“.

Vesta : „Počkej, Kostenec! No...?“.

Kierke : „Co to je? Jeho živnost!?“.

Worrel : „Sou to řeči. Je to lákavá...“.

Kierke : „Co to je? Jeho živnost!?“.

Worrel : „Hele, možná ten chlap umírá“.

Vesta : „No, někdo ho votrávil“.

Worrel : „Vojáci říkaj, že ten chlap je zazobanej. A že by to stálo prostě za to“.

Nesrozumitelné výkřiky.

Worrel : „Já nechci říkat žádný vývody toho, co tam je. Tak!“.

Kierke : „Co to je „převzít živnost“?“

Worrel : „Nóó...“.

Kierke : „Jakej z toho máš aspoň pocit?“.

Worrel : „Protože Jakoubek samozřejmě zjistil, že...“.

Vesta : „Tak ať to řekne sám!“.

Kierke : „Kurva, přiveď ho!“.

Přichází Jakoubek.

Kierke : „Tak! A bude mluvit Jakoubek! A nikdo mu nebude..., Jakoubek mluví!“ (těžko říct zda Kierke projevuje nadšení z toho, že konečně promluví někdo rozumný, nebo že je to snad vůbec poprvé, co Jakoubek řekne víc než dvě slova).

Al Rahem : „Nechte ho mluvit“.

Jakoubek : „No, takže. Poté, co mě Ramos opustil...“.

Kierke : „Ramos?“.

Worrel : „Chtěl jsi to sám. Aby mluvil“ (škodolibě na Kierkeho).

Jakoubek : „Byli tam dva vojáci. Na tý stráž. Pak vyšli po náky době další čtyři nebo pět. A ten pátej byl takovej pěkně voblečeněj. Tak mi Ramos řekl, že ho mám sledovat...“.

Kierke : „Ramos? Jakej Ramos? Já nevím. Nákej mafíán!“.

Jakoubek : „Ten pěkně voblečeněj chlapík říkal nákyému tomu vobyčejnýmu, že jako to nák vypadá dobře, protože ten šéfk tadytoho nejspíš umře a tím pádem ty peníze, protože von je hodně bohatěj, je tam hodně peněz, že to padne do měšťský pokladny a že to

tedy vypadá, že je to náká konkurenční..., že je to konkurenční boj, ale že teda pro jistotu teda ještě prověřej náky vobchodníky, co se s nim spojili“.

Vesta : „Přátelé, já myslím, že se to obrací...“.

Al Rahem : „Počkej, to si řekl ty“.

Worrel : „Já si myslím, chlapci...“.

Jakoubek : „A pak sem je nechal bejt a šel jsem...“.

Zemikosa : „Hele, a voni jsou uvnitř toho baráku nebo šli pryč?“.

Jakoubek : „V jakým baráku?“.

Zemikosa : „No, v tom baráku, co jsi ho hlídal“.

Jakoubek : „Voni vodešli ven“.

Zemikosa : „A kolik je tam těch vojáků? Ted’. Vevnitř? Vojáků? Přibližně?“ (Zemikosa klade jednoduché a srozumitelné otázky).

Jakoubek : „Já tam nebyl vevnitř“.

Zemikosa : „No jasně, ale...“.

Al Rahem : „Vevnitř není žádněj, dyť to říkal“.

Zemikosa : „V tuhle chvíli tam není žádněj voják?“.

Kierke : „Vodešlo pět. Čtyři plus jeden. Pak jsou dvě stráže...“.

Al Rahem : „Počkej, kolik jich vodešlo? Zůstali čtyři a vodešlo pět?“.

Kierke : „Ne jeden. Ne. Čtyři a jeden“.

Al Rahem : „Čtyři vodešli a ten jeden...“.

Kierke : „Takže pět...“.

Vesta : „Situace se obrací“.

Worrel : „A ten, co vypadá jako pěkněj...“.

Vesta : „Pěkně voblečeněj“.

Worrel : „Já to chtěl říct vlastními slovy, ale...“.

Jakoubek : „Tohleto vodešlo a tohleto, to tam zůstalo“ (používá prsty).

Worrel : „Takže pět?“.

Zemikosa : „Sedm jich tam je...“.

Worrel : „Je to věrný strážce...“ (myslí Jakoubka).

Nesrozumitelné hlasy.

Vesta : „A kdo je idiot?“.

Kierke : „Jakoubek!“.

Al Rahem : „Moment, moment, situace...“.

Worrel : „Zase je to výhodná investice“ (Worrel mluví stále o Jakoubkovi).

Vesta : „Jo, hodí se k tobě...“.

Al Rahem : „V tuhle chvíli se situace trochu mění...“.

Kierke : „No, prosím“ (spokojeně a zlomyslně zároveň).

Al Rahem : „Zemikosa jde zjistit..., zajistit..., Zemikosa?“.

Zemikosa : „Hm“ (souhlasně).

V této chvíli družina opouští myšlenku na návrat a výprava pokračuje...

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář

LYŠKÁNORA 70

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1076 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Vzpomínky se mi slívaj v jeden velký slitek * Poznámky k historii Gwendarronu *
* O přístavech * Haelb vi wendaern * Morální principy *

Motto tohoto čísla

„...Mám mu dát jednu výchovnou? Tak ne, už nemám rychlost...“

Zoltar Zemikosa

Vzpomínky se mi slívaj v jeden velký slitek

Váženým čtenářům předkládáme rozhovor s dalším z družiníků. Zoltaru Zemikosovi je třicet čtyři let a je aktivním praktikantem alchymistických věd. Otázky připravil Jorchen Kierke. Rozhovor vedl a doplňujícími otázkami obohatil Otakáro Vesta.

Z dostupných pramenů se o tobě dá zjistit velmi málo. Narodil ses někdy v roce 1042 a jseš synem barvíře. Mohl bys nám sdělit něco více o své rodině, rodišti a poměrech, ze kterých jsi vzešel?

No vidíš, tak to je první taková fámička. Já rozhodně nejsem synem barvíře. Můj otec, jestli mi to moje matka dobře vypověděla, tak můj otec byl jakýsi voják a nikdy jsem ho nepoznal. Vyrůstal jsem jenom se svojí matkou. Vyrůstal jsem v ne zrovna jako dobrých podmínkách v malé vesnici v Gwendarronu. Živil jsem se, nebo moje rodina se živila prostě prací, prací na pozemcích jiných zemědělců. My jsme svoje vlastní pozemky neměli. Maximálně malý políčko se zeleninou. Jo. Takhle jsme žili.

Je patrné, že svoji matku jsi musel hodně milovat. Pojmenoval jsi po ní několik

domácích zvířat, například koně, supy.

Ano. Moji matku jsem velice miloval. To je samozřejmě pravda, a z tehleentčech indicíí je to zřejmě patrný, ano. Nazývám svoje, abych si jí připomněl, nazývám svoje mně blízké jejím jménem.

Měl jsi nějaké sourozence?

Měl jsem bratra. Malýho. No. Když jsem odcházel od rodiny, tak... tak jsem měl akorát bratra. Ten byl danej na výchovu, protože moje matka zemřela. Tak. Ale já jsem ho od té doby neviděl.

Pověz kdy a z jakých pohnutek ses začal zabývat alchymíí.

To bylo... to je... to byla už... ta mě lákala od malička. Alchymie. To nebyla alchymie, to byl prostě zájem o, já nevím, o přírodu, byliny, o tom jak věci fungujou dohromady, jak je... jak je... co když se spojí s čím, tak co to nakonec udělá, a měl jsem štěstí, že jsem narazil na... že jsem narazil na člověka, kterej mě naučil číst už relativně opravdu v dětském věku. A knížky, knihy, z těch jsem čerpal. A on tendlencten dotyčný člověk mi půjčoval... půjčoval i... nebo nechával mě číst prostě v knihách a i to mi prostě otevřelo trošku obzory, že tuřínové pole není jako zřejmě moje... moje budoucnost.

Roku 1066 se v oblasti severního pobřeží nad Angwarrským královstvím tvé kroky zkřížily s poutí Nurnské družiny. Jak na toto osudové setkání vzpomínáš a co tě přimělo vstoupit do řad společenstva?

Byla to náhoda a já se snažím náhody

(od dveří).
Worrel : „Tak budeme navrhovat, hlasovat...“ (ironicky).
Kierke : „Budeme tady neviditelný v hospodě U soumara, jak kreténí. Pojdte za město, na hnojiště, vole! A pojdte se tam domluvit. Já nechci tady bejt a čekat, až na mě skočej“.
Al Rahem opět odchází za Bolbuchem.
Vesta : „Co chceš?“.
Milo : „To není vo ničem...“ (Pelišek kroutí hlavou a usmívá se).
Vesta : „Nekecej, nekecej...“ (tlumeným hlasem).
Kierke : „Ty seš mrtvej muž“ (na Peliška).
Vesta : „Nekecej, nekecej, vole...“.
Kierke : „Co chceš?“.
Milo : „Nic nechci“.
Kierke : „Hele, dám ti generální pardon do smrti“.
Vesta : „Co chceš za to, když to budeš to? Dělej, co chceš?“.
Worrel : „Ty vole, pánové. To je k zblití. To sou ty vyšší principy, tohleto!“.
Zemikosa : „Ale co je k zblití?“.
Vesta : „Vyser se na principy“ (stále na Peliška).
Worrel : „Nikdo z vás tří nebude mluvit vo morálních principech“.
Zemikosa : „Ale já bych s tebou vo morálních principech klidně...“.
Worrel : „Nic!“.
Vesta : „Já sem svoje morální principy přizpůsobil východnímu kontinentu!“. Šum a chaos.
Vesta : „Na něj se vyser, vole! Co chceš? Kouzelnou kuši?“.
Al Rahem : „Prosím vás, prosím vás! Bolbuch říká, že vůdce je Al Rahem, takže deme domu!“.
Milo : „Nic nechci...“.
Kierke : „Takže...“.
Vesta : „Ááá, na toho já seru. Na Bolbucha. To je taková svině trpasličí, vole. Zlodějská!“.
Worrel : „Morální principy, Nurnská družina. Tou sou teda termíny“.
Al Rahem : „Zatím ne. Já za tebou když tak zase přijdu. Já jim to řeknu“ (Al Rahem dělá stále spojkou mezi válejícím se Bolbuchem a zbytkem družiny).
Al Rahem : „Prosím vás, Bolbuch prohlásil jednu věc. Pokud byl sesazen z vůdcovství, okamžitě se balí a jede domu. Bez ohledu na to, co bude následovat poté“.
Kierke : „No jasně, jede hledat starostenskou knihu a kasu, vole!“.
Al Rahem : „Já jenom vyřizuju“.
Kierke : „Ovšem v tom případě. To je ukázka toho, že ten člověk nebyl na svým místě správně“.
Vesta : „No jasně. Je to morální hovno“.
Milo : „Ještě budete s láskou vzpomínat na Babraka“.
Vesta : „No, to je pravda. S tím se dalo aspoň líp

manipulovat“.
Zemikosa : „To je pravda, ten vždycky měl...“.
Al Rahem : „Já jenom shrnu situaci, než Kierke řekne svůj návrh“.
Kierke : „Já už žádnej nemám“.
Vesta : „To byl nádhernej vůdce“.
Kierke : „Já už jsem ho řekl“.
Al Rahem : „A co jsi řekl? Já to chci taky slyšet“.
Kierke : „Říkal jsem, že bejt viditelný v hospodě U soumara je krajně nebezpečný. Pojdme na sebe rvát na pole za město“.
Vesta : „To si se k tátovi zachoval hodně špatně! Jo?“ (Vesta stále nadává Milovi).
Milo : „No jo, no“.
Vesta : „Já jsem tě vytáhl z bláta! Udělal jsem z tebe družiníka. Sehnal jsem ti všechno. Platil jsem tě tisíckrát víc než támhleten moralista tady toho Jakoubka. A takhle ses mi vodvděčil! Takhle ses mi vodvděčil“.
Milo : „No“.
Zemikosa : „Tohle bylo vod tebe fakt pěkně sprostý“.
Vesta : „Jo. Takhle ses mi vodvděčil“.
Milo : „Vy to tak berete špatně. To není nic nevděčného“.
Al Rahem : „Prosím vás, situace, co se týká tohohle toho, je teď taková, že...“.
Vesta : „Ty, Jakoubku..., teda promiň, Milo...“.
Kierke : „Prosím vás, mluví vůdce“.
Al Rahem : „Situace v domě je taková, že maj podezření, že se něco může dít“.
Zemikosa : „Měli bysme vypadnout“.
Al Rahem : „Tudíž jsou nějakým způsobem nachystaný. Víme, že kudůk, kterej nás zajímá, v podstatě funguje, že v jedný ruce bomba, v druhý ruce křesadlo. U něj neustále jsou dva krollové jako hlídka. Navíc v tuhle chvíli v tomhle baráku umřeli nějaký lidi, tudíž je pod dohledem vojáků a nějakýho vyšetřování. Barák je na jednom ze dvou hlavních náměstí“.
Vesta : „...nemáme Bolbucha“ (tlumeně vede řeč se Zemikosou).
Zemikosa : „Hm“.
Vesta : „Von votočí, dyť...“.
Zemikosa : „Myslíš?“.
Vesta : „...ale to víš, že jo“.
Al Rahem : „V tuhle chvíli já fakt nevidím možnost, jak se do toho baráku úspěšně dostat a toho člověka získat. Navíc tohleto město má hradby. V noci jsou zavřený“.
Vesta : „...chr, chr...“ (nesrozumitelné).
Al Rahem : „Otakáro, jestli máš něco, co zajímá všechny, tak to můžeš říct nahlas“.
Vesta : „Hele, já to říkám Zemikosovi“.
Zemikosa : „Von to říká mně“.
Kierke : „Já vůdce ctím. Vždycky ctím vůdce, vole. I

prováděla své prospektorské práce tajemstvím obestřená odnož zmíněné společnosti, nazvaná Bolbuch a Heft. V onom listu jsi označen za placeného donašeče, jehož úkolem bylo sledovat a hlásit veškeré dění kolem dotyčného spolku. Starosta popisuje, že byl úkolem doslova nadšen. Osvětli toto údobí svého života a vůbec situaci, která v Liscannoru vládla.

Tady tě budu muset trochu zklamat, protože zase ta doba se mi z té doby trochu z tý hlavy vytrácí, ale určitě řeknu, co si z toho pamatuju. Já jsem se starostou měl dobré vztahy. Byl jsem zaměstnán jako... jako rybníkář a starosta mě požádal o službu, abych dohlédl na určité práce, které byly prováděny. No tak jsem to provedl, vždyť to není nic... bylo to trošičku... je pravda, že bylo to... trošičku jsem se bál... trochu, trošičku jsem se bál v tu dobu toho, abych náhodou si ty dva trpaslíky nepohněval, ale já jsem na ně nebo o nich neříkal nic špatného. Říkal jsem akorát pravdu.

Nebudu tě příliš trápit. Zmíněný starostenský list tě označuje za člověka, který za peníze, funkci nebo vyznamenání je ochoten učinit takřka cokoliv. Chtěl by ses k této charakteristice nějak vyjádřit?

Ne cokoliv, ale hodně. Ano. Co je na tom špatného? Za peníze, funkci... ano, vždyť to je postup. Vždyť to je růst. Vždyť pro růst děláme všichni všechno. Vždyť růst - někdy je růst pomalý a někdy je růst rychlejší.

Roku 1068 ses stal občanem Liscannoru. Co pro tebe tato událost tehdy znamenala a jak tě ovlivnila?

Hm, ano. To byl jeden další, další... další větev, nebo další prostě část toho rozkvetlého stromu, který prostě bych nazýval svým životem. Ano, to je... pro mě to bylo, pro mě to je... Liscannor je můj domov a to, že jsem jeho občanem, ctím a jsem... ctím to. A nevím co dalšího bych k tomu řekl.

O liscannorský rybník ses velmi vzorně staral. V roce 1070 ti starosta za vzornou správu veřejně poděkoval. Proč už dnes rybníkářem nejsi?

Mám spoustu jiných starostí. Právě proto, že rostu a zajímám se o věci důležitější, tak holt jsem přenechal starost a ten skvělý výdělek za správu

rybníka někomu jinému, aby také mohl růst.

Život dobrodruha v Nurnské družině se obvykle dělí na několik údobí. Já jsem členem družiny krátkou dobu a z dob před mým příchodem neexistuje mnoho písemností, odkud bych mohl čerpat nějaké konkrétnější dotazy. Proto zmíněný časový úsek rozdělím na dvě etapy, etapu hledání místa v družině a etapu pevného místa. Přelomovým milníkem, dle sporých informací, bych považoval, pokud nic nenamítneš, první výpravu do Kardamu. Teď mě tedy zajímá údobí první, to znamená do roku 1069. Kromě mallikornsko-gwendarronské války se jedná o dvě nepříliš slavné výpravy v Nurnských análech označované jako Hledání hrobu knížete Thoruse a jakési putování po hospodách na popud jistého Korty Vouse. Co si z těchto výprav pamatuješ, co můžeš dát k dobru?

Hm, hm. No. Přežil jsem to. To je to jediný, co k tomu... nebo to je to, co k tomu můžu říct. Takhle. Určitě prostě jsem tam získal... získal jsem tam zkušenosti, vytříbil jsem si to co chci nějakým způsobem dál praktikovat, zvlášť třeba v magii, teda tfuj, dál v alchymii, a určitě prostě jsem se naučil... určitě jsem se naučil neboli co je z hlediska... co je pro družiníka důležitější... důležitý, důležitější nebo méně důležitý a v tomhle to mi tyhle výpravy určitě pomohly. Co si pamatuju? Přiznám se, že tyhle dva zrovna mi moc ne... tyhle dvě výpravy mi moc jako v hlavě neuvízly. A tak samozřejmě první výprava do Kardamu, to ano, to je jako jasný.

Druhou etapu tvého působení odstartovala slavná první výprava do Kardamu. Tato výprava si jistě zaslouží samostatnou otázku. V čem byla pro tebe tolik přelomová, co ti přinesla a co naopak vzala? Vzpomeň případně některé zážitky, činy, spoludruhy.

No, já si myslím, že ta výprava mě... to byla vlastně... ta výprava mě vykovala. Jakoby dál. Udělala ze mě někoho, kdo ví, že co se dá přežít. To bylo první. To jakoby samozřejmě přišly další mnohem možná i horší, ale tohle to mě připravilo jakoby na další... na to, co přijde. Na to, co přijde dál. Já jsem za ní hrozně, já jsem za ní jako rád, že jsem tam byl. A je to dost divný, ale ten kraj mi nějakým způsobem přirostl k srdci. Já nevím, proč. Nevím. Nechápu. Svým způsobem to nechápu, ale

Al Rahem : „Já nebudu..., já nebudu. Já nebudu náká vaše figurka!“.

Kierke : „Ty máš zodpovědnost!“.

Zemikosa : „Tady nejde vo to..., ty nejsi žádná figurka. Nikdo tě nevilil proto...“.

Al Rahem : „Když chcete pokračovat i přes moje názory, že se vracíme domu, a vy ste mě zvolili. Dobře, možná ty ne“.

Kierke : „To je jedno, já uznávám...“.

Zemikosa : „Já uznávám tvoje kvality toho, že by si byl schopnej nás vést kvalitně, to...“.

Al Rahem : „V tu chvíli mě teda vol na další výpravě“.

Vesta : „Pche!“.

Zemikosa : „Pokud to prostě pokládáš takovymhle způsobem, já prostě nemám jinou možnost. A já nemám jinou možnost prostě, než v tu chvíli apelovat na členy družiny, abysme to došli“.

Kierke: „A já apeluju na vůdce, aby svoje rozhodnutí změnil!“.

Zemikosa : „Von to nezmění“.

Vesta : „Zcela regulérně byl zvolený Al Rahem jako vůdce. A je to hrobař týhle výpravy, ale byl zvolený regulérně...“.

Kierke : „Byl“.

Vesta : „Ale na druhou stranu ta volba vůdce probíhala v tom, že vlastně se už předem rozhodlo, že jakoby se bude pokračovat, ale...“.

Worrel : „Co jako? A kdo to jako? Pozor, ještě jsem se ptal, jestli budou nějaký proslovky? Nebo něco takovýho“.

Kierke : „Ano, bohužel prostě...“.

Worrel : „Ptal jsem se na to! Nebudou!“.

Vesta : „Já navrhuju...“.

Zemikosa : „Mělo bejt prostě jasný, kdo má jakéj názor na to, jak to pojede dál“.

Vesta : „Já navrhuju...“.

Al Rahem : „Já nevím, s jakým záměrem byl volený vůdce...“.

Kierke : „Ty vole!“ (s povytaženým obočím).

Al Rahem : „S jakým záměrem jste sundali Bolbucha. To já nevím“.

Vesta : „Bolbuch byl sundanej proto, že byl naprosto neschopnej. Neustále chrápal. A opakoval to už poněkolkrát..., poněkolkrát na týhle výpravě! Vysmál se nám do ksichtu! Nejdřív řval, že půdeme do šturmu, a potom něco jako – já tady spím, řídím to z gauče!“.

Al Rahem : „Tudíž to nemá nic společnýho s pokračováním týhle výpravy. To nemá nic společnýho s tím, že vůdce byl sesazený se záměrem, že výprava bude pokračovat“.

Kierke : „Ty vole, ty nevíš...“.

Vesta : „Já navrhuju dokončit akci pod vedením Al Rahema“.

Zemikosa : „Jenomže von to nechce“.

Al Rahem : „Já nebudu...“.

Kierke : „Ty máš, sakra, dokázat, že seš lepší než Bolbuch! Že nás tam, kurva, dovedeš! Vítězně!“.

Worrel : „No...“.

Kierke : „To máš, sakra, dokázat a ne tu výpravu zbořit!“.

Worrel : „Ale jako, pánové, tady jsou jasné protichůdný názory. Tady se všichni hádají navzájem...“.

Zemikosa : „To my nemusíme v tom případě teda nikam chodit. Nebo se vůbec někam vypravovat!“.

Worrel : „Jenomže, Zoltare..., buď teda vůle tvá a sesad' vůdce“.

Zemikosa : „Já to tady říkám už asi půl hodiny! Ano, sesazuju vůdce!“.

Al Rahem : „No, tak vyvolává hlasování!“.

Vesta : „No, ovšem otázka je, co bude dál?“ (smích).

Worrel : „Kdo je pro a kdo je proti? Takže v tom případě se ptám, kdo je pro?“.

Zemikosa : „Pokud on zůstane vůdce, tak...“.

Worrel : Tak se ptám, kdo je pro sesazení Al Rahema?“.

Kierke : „Takže změníš svůj názor, Al Raheme?“.

Al Rahem : „Nezměním svůj názor. Já nebudu měnit svůj názor každou chvíli“.

Hlasuje se. Pro sesazení je Kierke, Zemikosa a Vesta.

Al Rahem : „Dobře. Kdo je proti?“.

Pro podržení Al Rahema je Worrel, Milo a Al Rahem. Jakoubek a Zlotě ještě nejsou členy družiny a Bolbuch chrápe na gauči.

Al Rahem : „Dobře, je to jedna ku jedný. Já mám hlas navíc. De se domu!“.

Vesta : „Hm“.

Worrel : „Je to jasný“.

Kierke : „Ty vole, to se nedá psát, takovýhle věci“ (smích a vzápětí ještě mohutnější od Zemikosa).

Vesta : „To bylo jasný hned vod začátku“.

Worrel : „Regulérně“.

Vesta : „Hm..., je to podle pravidel“ (smutně).

Kierke : „Je, je“.

Zemikosa : „Je to podle pravidel. Může za to Milo Pelíšek!“.

Worrel : „Hele, Milo Pelíšku, vole! Vezmu tě do služby! Když budeš chtít“.

Vesta : „Hele, Pelíšku, změň svoje hlasování a zvýšim ti gázi“.

Zemikosa : „Ne, vyhod' ho!“.

Vesta : „Máš pravdu. Už nejseš můj sluha! Seš družiník. Já sem ti to zařídil, vole! A už nejseš můj sluha!“.

Worrel: „Já nemůžu mít dva sluhy“.

Vesta : „A to víš, že můžeš mít! Jeden ti bude tohle a druhej ti bude támhleto!“.

Zemikosa : „Ještě bysme mohli přijmout Jakoubka do družiny“ (smích).

myslím já. Ano. Nováčci, nováčci se tam prostě míhali, ale my jsme prostě... my jsme je vedli, vedli jsme je dál a ti, co přežili, jsou dneska úplně někde jinde, než byli tenkrát.

S Gerllodem Moskytem jsi tvořil hybnou sílu družiny. Byl jsi také po zásluze jeho zástupcem. Vaše vzájemná spolupráce měla naprosto zásadní vliv na úspěch výpravy. Přesto je jeden okamžik, kdy jste nebyli zajedno. Jedná se o okamžik, kdy se Nurnští v závěru výpravy a poměrně zdecimovaném stavu vraceli naposledy navštívit kardamský přístav. Gerllod Moskyt tehdy prosazoval prioritně sloužit gwendarronskému zájmu až za hranici nezbytnosti. Tys naopak prosazoval provedení dalších ponorů u pevnosti Racek ve věci objevení bájného a možná i vybájeného pokladu. Nakonec zvítězila vize Gerllodova. Proč byla tvoje vize odlišná, mělš ještě nějaké další indicie či pohnutky? Připomenu, že tehdy jste si oba dva poměrně tvrdošíjně trvali na tom svém.

Tak ale, tak to jsou dva názory, ale nakonec se prostě rozhodlo a nějak se šlo, že jo? A kdyby... kdyby jsme se neshodli, tak bysme se třeba rozdělili a každéj šel někam jinam, ale to prostě ne... ale bylo to... vždycky to prostě bylo tak, že nakonec prostě Gerllod rozhodl, nebo i jsme prostě udělali nějakou dohodu... ne dohodu, prostě já jsem s tím... já jsem za Gerllodem nakonec prostě šel. Gerllod... tak jsem to cítil, tak to bylo. Fungovalo to předtím, proč to měnit. I když jsem třeba v tu dobu měl prostě jinej názor, zvlášť třeba na ty peníze v pevnosti Racek, ale ty tam byly. Možná podle mě tam ještě dneska jsou. Protože to se ukázalo v dalších rozhovorech a nebo to, co jsem odslechl nebo odposlechl při rozhovorech v gwendarronské... v argyllské (agerrské, pozn. aut.)... pevnosti od vlastně důstojníků, které jsem... tak tam opravdu mělo být potopených asi tři... nebo v té pevnosti v té době, když tam došlo k výbuchu a jejímu zničení, bylo zřejmě kolem třiceti tisíc zlatých, a takže... a já... finanční prostředky jsou prostředky k růstu, takže já jsem samozřejmě šel po tom, abysme mohli růst.

Potom přišla výprava z roku 1073-1074, nazývaná jako Severská. Stal ses poprvé vůdcem, v jejím závěru jsi vůdcovství složil. O této výpravě bylo již řečeno mnohé, obzvlášť v rozhovorech. Přesto od těchto rozhovorů i výpravy samotné uplynul nějaký čas. Cítím, že se sluší se tě na pocity a vzpomínky z této výpravy

zeptat a nepřerušovat tě. Zoltare, vyprávěj, o všem co cítil a vnímal Zoltar Zemikosa.

Zima, zima, zima, zima, zima... ale takovou, jakou si nikdo nedokáže představit. To je to, co... samozřejmě, já jsem byl vůdce a já jsem se, já nevím proč, já jsem spíš typ, který je... který dokáže někomu pomáhat k, jak to bylo právě s Gerllodem Moskytem, k tomu, aby dobře velel. Sám jsem to uchopil trošičku za jiný konec. Snažil jsem se rozdělit funkce, vytáhnout z té družiny ty, co... vytáhnout z té družiny ty, co... umějí svoji, řekněme, práci a použít je na tu práci, kterou podle toho, jak je znám, tak ovládají nejlépe. A snažil jsem se prostě slyšet... chtěl jsem slyšet prostě názory družiny, chtěl jsem slyšet družinu, co bude... co by chtěla dělat a z toho prostě vyjmout ten... vyjmout ty... ten směr a v tom finále prostě udat jakoby ten hlavní směr. Jo? Možná to říkám trošku složitě, ale co se dá dělat. Takhle jsem to zamýšlel a ukázalo se, že to není úplně nejlepší způsob, jak velet družině, a to vidím teďkonc s odstupem, ale prostě já to mám nějak... asi to mám tak v sobě. Asi to mám v sobě, snažit se prostě lidem nejdřív jako jim naslechnout... naslouchat, a pak nějakým způsobem rozhodovat. No, možná jsem měl víc jako rozhodovat podle instinktu, podle sebe, a rychlejš se rozhodovat. To bylo, to je asi zřejmě ten důvod. Ale tam šlo o to, že záměry některých jedinců se prostě neslučovaly s dalším postupem a celé se to tam trošku jakoby... ale tam také šlo o to, že ta výprava byla hrozně těžká. To bylo... my jsme tam... tam šlo hodně... šlo tam hodně o přežití a to rozhodování tam bylo opravdu jako těžký. To je to. Ale abysem vlastně se vyjádřil k tomu, proč jsem se... jsem složil mandát vůdcovskej, bylo to hlavně z důvodu toho, že jsem se bál, že kdybych dál pokračoval v tom svým vedení, tak abych... a abych moh dál vykonávat vlastně tu funkci toho vůdce, tak bych musel zabít jednoho z družiníků, a to prostě... přes to jsem nešel, tak jsem to radši složil.

Jak vzpomínáš na družinu a tvé působení v ní v době potírání spolčení lunaroidů kolem Elone Kodexu? Jak jsi vnímal vzednutí vlny nečistých sil v Nurnu a jeho okolí?

No, já samozřejmě... já jsem člověk, kterej má takový heslo: Účel světi prostředky, takže pokud je nekromancie využíváná v rámci nějakých rozumných mezí, tak svým způsobem proti ní nic nemám. Na druhou stranu je v tom kus obdivuhodnýho řemesla, udělat z mrtvolý

obnovil, ale po vybudování přístavu v nedalekém Nurnu byla většina námořní dopravy směřována tam. Elfí království bylo v úpadku a po několika válkách se sousední lidskou říší s centrem právě v Nurnu bylo nakonec zničeno. *Hearwen coest*, původně velké město, se postupně vyprazdňovalo až bylo roku 172 podle nového počítání, bylo srovnáno se zemí a území říše bylo připojeno pod správu nurnských vládařů.

Nurn

Přístav Nurn byl vybudován v letech 71-75 podle nového počítání na místě královského hradu místních lidských vládců. Netrvalo dlouho a na místě přístavu a hradu vzniklo překotně se rozvíjející město. Nurnský přístav vzhledem k celkovému úpadku elfů rychle ve významu předběhl blízký elfí přístav *Hearwen coest*, který byl o dobrých tisíc let starší. Nurn získával stále více a více na významu, což vyvrcholilo roku 172 podle nového počítání, kdy nurnští vládcí v té době už téměř bezvýznamný *Hearwen coest* dobyli a srovnali se zemí. Od té doby je Nurn díky výhodné poloze na lodních trasách zdaleka nejvýznamnějším přístavem v okruhu několika stovek mil.

Haelb vi wendaern

Poznámky z pozůstalosti Getda z Ruindoru k vyučování historie Gwendarronu.

Haelb vi wendaern

Haleugisis Atura

Kdysi, v dávných dobách mého mládí, jsem měl možnost číst původní podání v elfském jazyce, které je dnes nejspíš nenávratně ztraceno. Ta báseň mě uchvátila. Dodnes si pamatuji, jak na mě působil každý verš, přestože slova jsou již dávno ztracena ve víru času. Byl to příběh nezměrné lásky, jaké je schopna pouze lidská bytost, té lásky, která dokáže překonat každičkou překážku. Která se dokonce dostala přes práh smrti.

Chtěl bych na těchto řádcích vyjevit, o čem tato velká báseň pojednává, aby se obsah dochoval i následujícím generacím, neboť ten je nesmrtelný.

První část básně vypráví o lásce mezi dvěma elfy, o jejich životě, a popisuje šťastné období jejich života v elfích hvozdech. Milostnou poezii jsem v mládí četl a nebylo to vždy čtení špatné, ale to, čeho

dosáhl autor *Haelb vi wendaern*, se nedá srovnat s ničím. Tato poezie hluboce zasáhla mé srdce a ještě mnohem později jsem vzpomínal na lásku vykreslenou těmi přenáhernými verši, které jsem se sám nikdy nedomáhal. Myslím, že tato část je jedním z vrcholů milostné poezie vůbec a pozdější ani současná tvorba se jí může jen těžko rovnat.

Druhá část je o poznání temnější. Rozpráví o příchodu skřetů do kraje, o masakrech, které způsobili, a o počátku velké války, již s nimi elfové vedli. O utrpení, které elfům válka přinesla. O rozdělení rodin, když muži kráčeli do boje, a o srdceryvném loučení s elfími ženami. Samozřejmě největší pozornost byla věnována našemu páru. Nešťastné chvíle loučení doháněly čtenáře k slzám. Pamatuji na scénu, kdy odcházející elf slibuje své dívce, že se vrátí. Tehdy jsem pro slzy nemohl číst, protože jsem samozřejmě předem věděl, jak legenda dopadne, a nemohl jsem se utěšovat bláznivou nadějí na jeho přežití. A přesto jsem si přál, aby se mýlil. Aby se všichni, co legendu četli přede mnou, mýlili a ona vlastně skončila dobře. Ale bylo to marno. Tato část končí úmrtím elfa v bitvě se skřety.

Třetí, závěrečná část, začíná tím, jak se dívka dozví o úmrtí svého milého. Dodnes si pamatuji na téměř hmatatelný žal, který plynul z těch veršů. A pak přišlo odhodlání, kdy se dívka rozhodla, že svého milého najde. A počala se toulat po kraji, vyhýbajíc se všem živým, hledajíc jen svého mrtvého milence, přičemž se sama vzdala svého žití a snažila se překročit práh života. Byly to smutné verše, když dívka přestávala být elfem a stávala se stínem, ale zároveň dávaly vědět, že odhodlaný člověk může dokázat vše. A nakonec to dokázala. Našla svého milého v říši mrtvých, ale sama byla uvězněna mezi říší mrtvých a živých a nemohla tam ani zpátky, a tak jako dívčí stín bloudila po kraji, který posléze získal její jméno...

Legenda o stínové dívce - obsah

Tato známá elfí legenda spadá do kategorie milostné baladické poezie. Její vznik se datuje do období na přelomu našeho kalendáře a její autor je neznámý. Vypráví o elfí dívce, jejíž muž padl v bitvě se skřety a ona se tak soužila, až přestala být živou bytostí a stala se stínem. V této podobě bloudila po kraji, až zmizela docela.

Haelb vi wendaern

Aelauin Fillinthero

Když mě moje práce na mém pojednání a setřídění elfích balad a písní zavedla do *Hearwen*

následující větu: „...Ať si říká kdo chce, co chce, nejlepší jsou vždycky ovce...“? Co si z toho člověk, který tě třeba osobně nezná, má vyvodit?

Možná mám... možná moji lásku k jevněčímu. Já to maso mám rád. To samozřejmě. Jako ovčí maso je výborný. To jako jasně.

Roku 1075 ses stal jedním ze tří kandidátů volby do starostenského úřadu obce Liscannor. Z klání jsi sice nevyšel jako vítěz, ale třeba to vyjde v budoucnu. Jak na tuto volbu vzpomínáš a je něco, co bys dělal jinak či lépe než bývalý starosta Moskyt nebo současný starosta Bolbuch?

No, málo se toho dá udělat lépe... určitě se toho dá pár udělat lépe než současný starosta Bolbuch, ale ne že bych proti Bolbuchovi úplně něco nějak měl. To on prostě... se vši účtou k jeho věku a k jeho osobě, myslím si, že dělá starostu nejlíp, jak ho dělat může. Ale to nic neznamená na to, že by to někdo nezvládnul líp. Já si myslím, že ano. Gerllod Moskyt byl zodpovědnější, dobře vedl starostenskou knihu a měl spoustu dobrých nápadů, ale já... co já si myslím, že pro Liscannor by bylo, ale samozřejmě to není názor prostě většiny, je možná trochu víc života v tý vesnici prostě. Možná třeba by to nemusela být úplně vesnice jenom dobrodruhů, ale možná by třeba časem se sem mohli přistěhovat i lidi normální. Civilního původu.

Při přípravě rozhovoru s tebou jsem si uvědomil, že jsi skutečným pilířem Nurnské družiny. Jsi jejím nejstarším skutečně aktivním členem, zúčastnil ses jedenácti výprav, jsi pamětník a veterán. Řekni něco o svém vztahu k Nurnské družině, co pro tebe tato znamená, případně můžeš pohovořit i o svých spoludružinících a vztazích k nim.

Kdyby nebylo Nurnské družiny, tak bych dneska ještě někde řídil vůz, nebo bych někde možná dělal vrátného na nějaký universitě, nebo něco. To byla příležitost, kterou jsem se chytil a vyšlo to. To je... a samozřejmě pokud je něco nejdůležitějšího v tom životě, co vám nejvíc pomohlo, tak si toho normálně nejvíc vážíte. Takže Nurnská družina... tohle si myslím, že vypovídá o mém vztahu k ní. A potom o současných družinících - já podporuji Bolbuchu, protože v něm trošičku vidím Gerlloda Moskytu, ale Gerllod Moskyt to samozřejmě není. Ale líbí se mi na něm ta jeho rozhodnost a jasná

představa o dalším postupu. Takže já ho prostě podporuji. Jsem rád, že jsem se smířil s Jorchem Kierkem, to je můj teďkon... to je v tuhle chvíli myslím si že jedno z nejdůležitějších, co v současným vztahu nebo v současným dění v Nurnské družině pro mě je. A potom samozřejmě jakási... je příjemná taková konkurence s mým alchymistickým kolegou Otakárem, je to příjemná konkurence, je fajn mít tady... takže vedu... tohle je prostě, to je další vzpruha pro mě. No a pak ty ostatní se tam prostě nějakým způsobem mění. Já si myslím, že družina zažila teďkon zažila docela výraznou výpravu, který já jsem se neúčastnil. To samozřejmě těma vztahama prostě zamíchalo a přineslo to zase novou krev, nový život. Já jsem zase rád, že se v tom nějakým způsobem učím plavat. Je to trochu něco nového. Taky fajn. Každopádně jsem spokojený.

Čím ses zabýval v Liscannoru po dobu času, který družina trávila daleko na jihu?

Odpočíval jsem. Odpočíval jsem.

Na závěr poslední otázka. Je něco, co nebylo vyřčeno a co bys chtěl sdělit nebo vzkázat?

Já si myslím, že už jsem toho řekl opravdu hodně a... vzkázat... akorát, ať Nurnská družina žije dál a ať jdeme dál. To je důležitý.

Poznámky k historii Gwendarronu

Poznámky z pozůstalosti Getda z Ruindoru k vyučování historie Gwendarronu.

Výňatek z Kroniky západního pobřeží od Brega Duffera

Gwendarron

Původně oblast podél pobřeží mezi Černými vrchy (dříve *Tertta emand* - Uhelné kopce) a Rugorskými skalami (*Awbe allaine* - Sokolí skály). Za elfích časů se dřív jmenovala *Finaellam laden* (Země s hojností zvířete) či také *Wallaesme dageill* (Místo božího daru) a byla prakticky celá pokryta hvozdem, který byl elfům domovem. Později po značném rozšíření Legendy o stínové dívce však začala být celá oblast známa pod jménem Wendaern.

asi trochu následovat. A byla to i příležitost si vydělat nějaké peníze. Já jsem tam vstoupil... já jsem nevstoupil do družiny jako v uvozovkách dobrodruh, ale jako... jako vozka. Já jsem byl najmutej na řízení vozu. A cesta vedla do Gwendarronu a já jsem v tu dobu, já jsem předtím vlastně už nějakou dobu v Gwendarronu nebyl a tak jsem se chtěl vrátit zpátky, protože... no, chtěl jsem se vrátit zpátky.

Jaké důvody tě vedly k usazení se v Liscannoru, kde jsi dlouho obýval pokoj v hostinci U hrocha?

Ale tohle, samozřejmě, to bylo proto, že už po cestě vlastně ze severu jsem zjistil, co je vlastně tohle společenstvo zač a zjistil jsem, že by to mohl být dobrý... dobrá příležitost k výdělku. K tomu jako změnit svůj život. Vlastně já když jsem Nurnskou družinu potkal, tak jsem byl... živil jsem se pastvou skotu. Takže to taky nebyla žádná... živil jsem se, jak se dalo. To bylo prostě... nikdy jsem... neměl jsem v tom moc štěstí, i když jsem se svojí práci jako snažil vykonávat poctivě, tak jsem nikdy... tak jsem nějak nenarazil na lidi, který by chtěli nebo byli schopný mi za tu práci zaplatit. Vždycky mě chtěl někdo nějakým způsobem ošulit. No, tak jsem se tomu bránil, takže... a když jsem se tomu bránil, tak samozřejmě následovalo prostě další a další cestování.

Krátce jsi byl zaměstnán u Naglinské obchodní společnosti. Co bylo náplní tvé práce a jak na toto období vzpomínáš?

To už je hrozně dlouho. Nevím úplně přesně, co si k tomu... moc si toho jako k tomu... moc si toho nevybavuju a asi zřejmě... byl jsem tam zaměstnán, ale jak? To už fakt přesně nevím. Teď mám prostě jiný starosti. Tuhle dobu už jsem pustil... pustil asi z hlavy. Takže si moc nevzpomínám.

Roku 1067 byla v Gwendarronu vyhlášena všeobecná mobilisace, jež se na tebe jako na cizáka nevztahovala. Přesto ses do mallikornsko-gwendarronské války jako člen společenstva a průzkumného oddílu zapojil a málem jsi padl na pašerácké stezce v Černých vrších. Na rozdíl od ostatních jsi byl vlastně dobrovolník. Co tě vedlo k aktivní účasti ve válce a můžeš přidat k dobru nějaké vzpomínky válečného veterána?

To je opravdu, to je zase, jak bych to

nazval, dobou dávno dávno minulou a ty vzpomínky z té doby se mi slejvaj v jeden velkej... v jedno velké... v jeden velký slitek, jak by se dalo říct. Ne, opravdu, ty vzpomínky se mi slívaj. Já jsem... ale já mám vztah ke Gwendarronu, já jenom se tady úplně ne... na jednu stranu se tady necítím úplně ale úplně, protože právě kdysi dávno, když jsem odcházel ze své rodné vesnice, tak jsem tam odsud neodcházel v dobrém a ten šrám by mohl třeba někdy někdo vytáhnout na mě v dnešní době, ale to je to jediný. Ale právě... takže to je... ale jinak, jak jsem řek, Gwendarron je moje vlast a já, když je potřeba, tak pomůžu. A jako válečného veterána - výprava do Mallikornu mi přišla trošičku zmatená, se přiznám. Se přiznám - myslím, že nebylo velení svěřeno zřejmě úplně těm správným, správně odpovědným osobám a bylo to... ty rozkazy byly jak se tak nějak, nebo jak to na mě s velkým odstupem dneska působí, tak minimálně řečeno zmatečné. A vzpomínky na tu dobu? Už jsem od té doby zažil mnohem víc, mnoho, mnohem prostě, mnohoná... mnohem víc situací, který mi uvízly v paměti, a tohle to už se mi nějakým způsobem vytratilo. Nepamatuju si Černý vrchy už moc, ale určitě to tam nebylo úplně příjemné.

Ty se zmiňuješ o nějakém škraloupu v tvé rodné vesnici. Mohl bys nám o tom něco říct?

Ne. Nechci. To jsou... jsou určité věci, které je lepší nechat spát.

Rok 1067 byl pro tebe na zážitky a změny velmi bohatý. Po mallikornské kapitulaci zkrachovala Naglinská obchodní společnost a tys byl propuštěn. Starosta Liscannoru, pan Moskyt, ti nabídl placenou funkci obecního rybníkáře. Z jakých pohnutek jsi starost o liscannorský rybník přijal a jak na tuto dobu vzpomínáš?

To byla příjemná doba. Starání se o pozemek, o rybník, nebyla úplně náročná práce a byla relativně docela dobře placená. Relativně dobře placená a samozřejmě se to nedá srovnávat s příjmy družiníka a hostinec U hrocha není úplně nejlevnější místo, ale ta doba byla příjemná. Klidná, co si vzpomínám. Klid. To mám spojený s touhle dobou.

V roce 1073 se objevil na stránkách obecního občasníku utajený dopis starosty Moskyta, pocházející z doby, kdy po krachu Naglinské obchodní společnosti v Liscannoru

když ho nezvolim. Ale pro mě je paradoxní ta situace, když vůdce rozpouští podstatu toho, co sme. To znamená jako král, který by se stal králem a království prodal nepříteli. To prostě mě, to mě... To mě úplně, to mě úplně..., kde to sme?“.

Zemíkosa : „Jo“.

Worrel : „Ale většina chtěla..., ty názory byly známý dopředu. Já nevím, proč...“.

Kierke : „Von měl názor. Ano, ale...“.

Worrel : „Ano, říkal povinnost jít domu“.

Kierke : „Ne, ne!“.

Worrel : „Postavit se za svůj vlastní názor“.

Kierke : „Povinnost není rozpustit“.

Worrel : „Ne, postavit se za svůj vlastní názor“.

Kierke : „To je totiž povinnost. To není jenom privilegium. Ale i privilegium!“.

Zemíkosa : „Jasně, mám hák názory, ale taky nákou zodpovědnost. A von jako...“.

Kierke : „Družiník může říct, že odchází. Vůdce ne!“.

Worrel : „Jako já prostě nechápu, proč zpochybňovat už asi potřetí volbu vůdce“.

Kierke : „Já nezpochybňuju jeho názor. Názor! Ale to je rozkaz. Já zpochybňuju ten rozkaz“.

Milo : „To abychom o tom rozkazu hlasovali ještě znova“.

Kierke : „Vo názoru, já ještě...“.

Worrel : „Ty jo, tohleto už je totální sračka!“.

Vesta : „No vidíš. Začínáš chápat situaci!“.

Kierke : „Ten je ztracenej! Ty vole! Co je tohleto! Furt se tlemí!“ (adresováno bezpochyby na Mila Pelíška).

Milo : „Co vyčítáš?“.

Kierke : „Už seje. A to byl před chvílí ještě nahatej!“.

Worrel : „Předpokládám, že bude tak asi osm hodin, ne?“.

Kierke : „Takovýhle gauneři ovlivňujou...“ (pravděpodobně stále na Mila).

Worrel : „Kierke, prosím tě, je asi osm hodin“.

Kierke : „No, to já nevím. My se teďka strašně dlouho hádáme“.

Worrel : „No, já bych to viděl už na dvě hodiny“.

Vesta : „No, to ne. Podle mě je to mň“.

Kierke : „Především bychom měli vodsad vypadnout“.

Vesta : „Vemem si koně a za město“.

Kierke : „A za městem na sebe budem řvát“.

Worrel : „Já jdu najít Jakoubka. A najdu vás Raheme, kde?“.

Zemíkosa : „V tu chvíli, když prostě...“.

Kierke : „A není lepší tam nechat Jakoubka, kterej nám tady stejně nepomůže...“.

Worrel : „Von neví hlavně nic, Jakoubek. Jo?“.

Milo : „No, to je jedno. To právě potřebujem“.

Worrel : „Já chci hlavně vědět, co se tam děje. Jestli jsou tam patroly...“.

Kierke : „Ztratí iluze hlavně ten Jakoubek...“.

Worrel : „Jestli nás sledovali...“.

Kierke : „Jak jsme úplně...“ (každý se drží svého).

Al Rahem : „Pošli ho za ním. Zjisti, co von viděl. Pak se vrátí“.

Worrel : „Jo. Dobře. Vrátim se“.

Al Rahem : „A případně ho pošleš za tím distojníkem. A já ti řeknu, kde ho najdeš“.

Worrel : „A je tam vzadu, že jo?“.

Al Rahem : „Ne, najdeš ho tam...“ (tady není zcela jasné, zda se Worrel a Al Rahem baví o Jakoubkovi nebo Mourkovi – Worrelově magickém kocourkovi).

Vesta : „A to se jako vrátíme zase do toho štatlu?! Do tý prdele, který říkáte vesnice?! A jak tomu říkáte hospoda, tamty... No, to je strašný!“ (Vesta přechází na jiné téma).

Kierke : „Ale to spolu, kurva, vůbec nesouvisí!“.

Zemíkosa : „Hele, Otakáro, teď...“.

Vesta : „Teď se mi to vobjevilo před očima, ta apokalypsa! Ta hrůza z toho bláta!“.

Al Rahem : „Teď začínáš argumentovat hodně z cesty. Jako jo“.

Vesta : „To nebyl argument. To byl výkřik zoufalství!“.

Zemíkosa : „No, jako je to domu! A to je jako furt příjemný. No, doufám, že se tam nenastěhuješ. V tu chvíli by to tam bylo...“.

Kierke : „Kam se nenastěhuje? Dyť tam bydlí, ty vole. V tom štatlu“ (nové téma se očividně ujalo).

Zemíkosa : „V jakým štatlu? No, naštěstí je tam jenom jako host. Nemá tam dům“.

Kierke : „Jaký host? Když tam bydlí, tak tam bydlí“.

Zemíkosa : „V hospodě“.

Kierke : „No a co?“.

Zemíkosa : „Je to host. Je to občan“.

Kierke : „Není“.

Vesta : „Chachacha“.

Kierke : „Občanství už se nějakou dobu neuděluje. Jestli sis nevším! To ztratilo úplně pojem!“.

Zemíkosa : „Starosta se totiž trochu...“.

Kierke : „Tohle to je totiž starosta i toho, co jste sesadili. Co jsme sesadili! Tohle totiž způsobilo i ten bordel, kterej je všude, kam se podíváš! Ten by měl jít zpátky do kriminálu! Ihned poté, co se nechal uplatit! Má uplacenou půlku družiny. Já se radši bojím rozhlídnout, kdo všechno v tom jede“.

Zemíkosa : „Chachacha“.

Kierke : „To je mafie. To je rozlezlý...“.

Worrel : „Tak pánové, než vyrazíme. Mám docela zajímavý informace...“ (téma se vrací zpět, přichází i Jakoubek).

Kierke : „Paráda. Aspoň někdo tu je normální. Jakoubek Pozlátko“.

Zemíkosa : „Nechcete ho vzít do družiny?“.

Kierke : „Já bych ho vzal, klidně“.

možná ta drsnost, ta taková ta, taková ta studenost toho mi nějakým způsobem prostě přirostla k srdci, a takže jsem tu výpravu bral dost osobně. Obzvlášť začalo to už v tý první a samozřejmě skončilo to v té druhé, že jo. To je prostě to. No.

Roky 1070/1071 byly velmi pestré na družinové výpravy. S družinou jsi podnikl výpravu do nurnských kanálů, přezvali jste Záborcův plán a nakonec se vypravili do Relského panství potírat zločinné plány tamních gild. V té době jsi byl už velmi významným mužem. Vzpomeň událostí či osob, které tě zásadním způsobem ovlivnily.

Ta výprava do nurnských kanálů, to bylo hrozně zajímavý. Vidět Nurn jakoby úplně zespoda, dalo by se říct. Co tam... podívat se do... podívat se jako do historie toho města jako takového. Úplně k základům, dostat se vlastně úplně k základům toho města, to bylo, co si pamatuju, to bylo jako zajímavé. Tam první co dost, co si z toho pamatuju vlastně, byla taková... takovej náznak toho, že v Nurnu se rozmáhá... začíná hodně rozmáhat... jakoby rozmáhat nekromancie. To bylo prostě že v té době jsme, v té době jsme narazili na nemrtvé a na nekromanty, kteří kupovali mrtvoly na hřbitvech a používali je k nekromancii. To byl ten jeden z prvních náznaků... která vyústila potom samozřejmě v dalších výpravách. Záborcův plán. No jistě! To je přesně... vždyť to byla výprava, to byla na Kodgick. No jasně. No. Tam... tam bylo vidět, jak ty zlodinci, jak... nebo zločinecké bandy, které prostě se snažily dosáhnout toho, že prostě udělají velkou ránu a seberou a vykradou obrovské množství zlata. Jak tím, že nedokázaly držet trošičku pohromadě, pospolu, a... tak tam se prostě vlastně požraly navzájem a my že tím, že jsme my jako družina, a myslím si, že to byla velká zásluha Gerlloda Moskyta tenkrát, protože to byl tam, jestli se nepletu, tak tu výpravu vedl, tak jsme dokázali z toho vytěžit maximum a to se mi prostě hrozně líbí. To bylo... to jsem... to byla... jedním slovem - vzpomínka na tohle je maximálně pozitivní, no. No.

A dostáváme se k etapě třetí, jejímž zlomovým milníkem je opět Kardam. Družina je tou dobou značně prořídla a k Nurnským se jako lavina valí spousta nováčků. Pohovoř nejprve o tehdejší situaci, která vás, staré druhy, donutila k odejmutí hlasovacího práva nově přišedším. Z historického hlediska jde o velmi unikátní a zajímavou událost. Pohovoř, jak tehdejší dění

viděl starý mazák Zoltar Zemikosa a proč se věci staly tak, jak se staly, a nejinak.

Tak. Právě že ta výprava předtím do... vlastně přezvali... když jsme přezvali Záborcův plán, tak nám... to bylo... tam už začalo moje pouto s Gerllodem Moskytem. Jde o to, že prostě já jsem si ho vážil jako někoho, kdo dokáže velet, a já jsem se snažil mu v tom pomáhat a myslím si že tohle dohromady opravdu fungovalo. A byl to základ prostě vedení družiny. Tak. A my jsme nechtěli, aby... ano, před začátkem výpravy do Kardamu se stalo to, že v družině vlastně jsme zůstali já, Gerllod a vlastně téměř nikdo. Vlastně snad Frynn Konopka a ještě maximálně někdo. Maximálně jeden, dva družiníci, a hrozilo to, že nově přichozí by si zvolili vůdce a my bysme samozřejmě... Nurnská družina, jméno Nurnské družiny by se dostalo vlastně pod jeho někoho, kdo vlastně s Nurnskou družinou nemá nic společného. Mohl by si s ní dělat, co ho jakoby... co by se mu zdálo vhodné. Takže jsme se rozhodli tenkrát, že prostě téměř nedáme hlasovací právo a tím jsme to vyřešili. Gerllod se stal vůdcem, já jsem byl jeho zástupce a fungovalo to, myslím si, že velice dobře. Velice dobře.

Kardamská výprava se vyznačovala hrstkou starých pardů, tlupou neustále se doplňujících nováčků, padesátiprocentní úmrtností a především dvěma muži: Gerllodem Moskytem a Zoltarem Zemikosou. Pohovoř o Kardamské výpravě, jejím významu pro tebe, a zejména o svém vztahu k vůdci Moskytovi v této době.

Já už jsem to říkal. To je... ten vztah podle mě začal už u toho, když jsme byli vlastně na Kodgicku. Dál mně to naprosto vyhovovalo v tom, že já jsem se cejtíl... já jsem se cítil bezpečně. Gerllod Moskyt rozhodoval, já jsem mu pomáhal. On měl šanci si věci rozmyslet, řekl jak to bude. Já jsem se na něho mohl spolehnout, že to rozhodnutí bude správné a pak maximálně jsem mu pomáhal se vším ostatním a fungovalo to. Fungovalo to prostě jak... jak můž. Družina šla prostě přesně tak, přesně jak můž. Byly tam, samozřejmě prostě, byly tam... ta výprava vlastně druhá do Kardamu byla neskutečně drsná, tam bylo... tam... ale jenom díky tomuhle tomu vedení, zvlášť Gerlloda a já jako zástupce, ta výprava ale dospěla do zdárného konce. Kdyby to tenkrát ved někdo kdokoliv jiný, tak si myslím, že jsme se tam... že jméno Nurnský družiny v Kardamu zhaslo. To si myslím. To si

Worrel : „No tohleto, jestli to dopadlo tímhle tím způsobem...“.

Vesta : „Zvládnem to sami! Tak, chlapi! Jsme semknutý! Otázka je, jestli do toho půjde s náma Bolbuch, protože ten je teď možná uražený“.

Zemikosa : „Nebude uražený!“ (rozkazovačně).

Kierke : „Takhle, chci říct. Kdo má zástupnictví?“.

Zemikosa : „Ale vůdce bude...“.

Kierke : „To je jedno, velíme si sami!“.

Worrel : „Oficiální Nurnská družina jde domu“.

Vesta : „No tak táhněte!“.

Zemikosa : „Běžte! Čau! Sbohem, buďte s bohy!“.

Worrel : „Vyspíme se. No, asi pudem...“.

Kierke : „Worrel, neblázni. Rozmysli si to. Potřebujem tě“.

Vesta : „Nejseš náš táta“ (přemlouvavě k Worrelvi).

Kierke : „A jde tady vo vyšší věci“.

Worrel : „Hele, nechte si ty kecy, opravdu“.

Vesta : „Takovýhle kecy se tady používaj“.

Kierke : „Jde tady vo vyšší věci“.

Na pozadí Zemikosův smích.

Vesta : „Zklamals, zklamals“ (na Worrela).

Milo : „Hele, já jsem byl ochotnej dělat, co byste mi řekli“.

Zemikosa : „Nééé, my jsme ho neměli vůbec tahat do družiny. To je prostě tvoje blbost. Dyt' se podívej“ (zřejmě ukazuje na Vestu).

Kierke : „Já sem říkal, že je to kravina“.

Nesrozumitelný šum. Řeč se zřejmě stáčí, co by bylo, kdyby se útočilo na Podžinkův dům.

Milo : „Já bych tam umřel“.

Zemikosa : „Ale neumřel“.

Milo : „Já bych tam umřel“.

Zemikosa : „Hlidal bys venku“.

Vesta : „Ty si myslíš, že bych tě nechal umřít?! Já bych ti nechal, vole, akci venku. Důležitou zabezpečovací akci! Hlidal bys vůz. Myslíš, že sem blbej? Že to asi nevím? Koukej změnit názor! Ještě máš čas!“.

Kierke : „Už ne...“ (smutně).

Zemikosa : „Jó, jasně. Hlasovat se může znova. Já to klidně vyvolám potřetí!“ (všeobecný smích).

Worrel : „No, tak to už asi ne“.

Zemikosa : „Proč ne?“.

Al Rahem : „No, tak to zas...“

Zemikosa : „No, když prostě nejseš ochotnej. Dostal jsi mandát k tomu, abys nás ved“.

Worrel : „Ale, pánové...“.

Al Rahem : „Sesadil jsi jednoho vůdce. Sesazuje druhého! Budeš vyvolávat hlasování tak dlouho, dokud nebude tvůj názor správněj?“.

Zemikosa : „Ale...“.

Al Rahem : „Ty vole, běž do hajzlu! Běž do hajzlu!“.

Zemikosa : „Nebudeš první ani poslední, kdo mě pošle do hajzlu. Ale já si prostě myslím, že ta družina

by měla jít někam..., někým směrem..., a myslím... A udělám pro to všechno, aby tam ta družina šla. Ano, udělám pro to všechno. Sesadím ho podesátý, po dvacátý. Klidně to udělám. Protože si myslím, že tohleto, co ty říkáš, není správný. Já si myslím, že by si byl dobrý vůdce, že máš na to, aby si nás ved tam..., do toho boje. Že by si nám říkal, co máme dělat. A my bysme tě poslouchali. Stáli bysme za tebou. Všichni. Ale, bohům žel, jsi se ukázal takhle, že to prostě nechceš udělat...“.

Al Rahem : „Ale...“.

Worrel : „Ty, Zemikoso, ty seš fakt...“ (nesrozumitelné slovo).

Zemikosa : „Já to vim, že sem...“ (zase to nesrozumitelné slovo).

Vesta : „Hele, Zemikoso, ty mluviš jak kniha“.

Zemikosa : „Já to vim, že mluvím jak kniha. Taky jsem jich spoustu přečet“.

Kierke : „Ale zrovna teď má Zemikosa pravdu“.

Zemikosa : „No dyt' to říkám! Já vim, že mám pravdu“.

Worrel : „Ale já si nemůžu... Matematika je jasná. Legálně zvolený vůdce. Klika se postaví proti. Prostě...“.

Kierke : „Já bych hlasoval znova. Ale co to řeší?“.

Zemikosa : „Nic“.

Worrel : „Prostě je tady minorita. Je tady minorita a ta si postaví hlavu...“.

Vesta : „Je tady parita! Žádná minorita!“.

Worrel : „Ale zvolený vůdce...“.

Al Rahem : „Je to minorita!“.

Kierke : „Jaká minorita? Je to half und half!“.

Al Rahem : „Ale já mám o hlas navíc“.

Kierke : „Ale Pelíšek je tady asi dvě hodiny!“.

Al Rahem : „To si vyříd's Bolbuchem. Ne se mnou!“.

Zemikosa : „Taky bys ho mohl vyhodit!“.

Al Rahem : „No, když už jsme u toho. Pelíšek byl do družiny přijatý v okamžiku...“.

Z vedlejší místnosti se právě ozval Bolbuch, který se zřejmě probudil. Al Rahem vstává a odchází vedle. Dveře zůstávají otevřeny.

Vesta : „Já s nim mluvit nebudu“ (myšleno s Bolbuchem).

Kierke : „Ať jde do prdele!“.

Zemikosa : „Ať je zticha!“.

Kierke : „Zavři dveře. Tohle nemusí vědět“.

Al Rahem : „Von se fakt probudil a něco chce“.

Vesta : „Ne! Vyser se na něj!“.

Al Rahem přesto jde za Bolbuchem. Většina družiny se hlasitě chechtá.

Kierke : „Tak, přátelé, navrhuj, aby v této chvíli...“.

Worrel : „Moment, ne...“.

Zemikosa : „Ať navrhuje“.

Kierke : „Pouze navrhuju...“.

Al Rahem : „Já jenom shrnu situaci. Navrhneš...“

služebníka. To je prostě... nic proti tomu. Ale pokud to někdo přehání a pokud se to děje v Nurnu a... chápu samozřejmě, že to je mocná... mocná magie, která když je využívána takovým způsobem, jako byla využívána v Nurnu a začala se rozrůstat do Nurnu, tak proti tomu státní moc musela zasáhnout. Já tomu prostě rozumím a naprosto tomu za určité peníze budu vždycky nápomocen. To je jedna věc. Jinak ta výprava byla zase... odehrávala se v našem vlastně domovským městě a to bylo na ní... to bylo na ní znovu zajímavý a ve finále jsme byli velice úspěšní a mně to přineslo... čestný občanství v Nurnu, čehož si prostě... to je zase další plod na tom mém stromě, který prostě roste a roste a roste. A ten, myslím, že řadím jeden z nejvyšš.

Další částí rozhovoru bych rád věnoval tvé velké vášni - ženám. Kdejaká sukně si před tebou nemůže být jistá, říká se. Jsi častým návštěvníkem nevěstinců. Jaký máš vztah k ženám a proč ses tedy nikdy neoženil? Objevil jsem v seznamu členů družiny, že jsi kdysi užíval přízvisko Kanec, či tě tak označovali spoludružníci. Každopádně, tématu se to týká.

Hm, tak já si myslím, že to bylo... že tahlecta... ty bouřlivý léta byly dřív. Když jsem byl mladej, tak samozřejmě... jsem perfektní společník a ženy prostě ze mě... ženám se líbím, a tak... což samozřejmě vyústí v to, že... v co to vyústit má. Ale tak já si myslím, že v dnešní době už to není... já rozhodně nejsem v dnešní době častý návštěvník nějakých vykřičených domů. Já si žiju spíš jako takový klidný, v tomhlecentom takový klidnější život. Samozřejmě kdejaká slečna se mi nabízí a chce jako... kdejaká slečna se mi nabízí, ale já prostě to už... ty léta už jsou pryč.

Ani Liscannor před tvými zálety nebyl ušetřen. Pokud to není příliš intimní dotaz, jaký byl tvůj vztah s Nariou Moskytovou. Z roku 1068/69. Deník Yaspera, budoucího muže oné dámy, zmiňuje tvůj "nejapný" zájem o ni. Ve zmíněném deníku je uvedeno, že po svatbě ti Jasper zakázal přiblížit se k Narie blíže než na dvacet sáhů. To samé pak vyhlásil i k novorozené Eowin.

Ale to jsou, to jsou jenom řeči psané... Yasperovy... Yasperovy prostě řeči. To vůbec není pravda. To si prostě napsal do svého deníku jako možná svou jakousi tužbu, že bych jako se neměl... že bysem se neměl přibližovat k Narie na dvacet sáhů.

Já jsem tohle nikdy nerespektoval. Ale Naria je nádherná žena. Já samozřejmě ve svých bouřlivých letech jsem se možná trošičku o ní nebo okolo ní zajímal a dodnes si ji vážím a myslím si, že jsme přátelé. Tak.

Další dotaz se týká tvého intimního vztahu s Pamillou Nórienskou. Ani s tou ses neoženil. Řekni k tomuto vztahu něco bližšího a zda vztah dosud trvá.

S Pamillou Nórienskou? Ale s Pamillou Nórienskou jsme... přátelé. Já nevím, jako kde jsi tydenlyty informace vzal? Že jsem měl nějaké vztahy, nebo nějaký bouřlivý vztah, nebo tak nějak, nebo já nevím, jak to tam bylo nazváno? Ale jak říkám, já žiju v tuhle dobu poklidný život v míru se všemi sousedy a vztah s Pamillou Nórienskou? Jak jsem řekl, jsme přátelé.

Možná si budeš myslet, že ze mne mluví tichá závist. A možná nebudeš daleko od pravdy. Yasperův deník píše: Zoltar Zemikosa se projevil jako zbabělé prase neb po cestě do Antrinu svedl dceru hostinského pod příslibem manželství a po cestě zpět ani nenašel odvahu se jí podívat do očí a raději nocoval ve škarpě. Jsem daleko od pravdy, když si myslím, že ženy miluješ, ale závazků vůči nim se děšíš?

Ale to není pravda. To není pravda. To už jsou... to už je dlouho. Ano, je to prostě tím, že mně se ženy vrhají k nohám, já mám prostě obrovské osobní kouzlo a to se... to je... občas někdy je to trošku i prokletí, ale... si říkám... ale já se snažím v dnešní době... a takhle - nějakých závazků... já se jim nechci vyhýbat, jenom jsem ještě nenašel tu... jenom jsem... počkat, tohle chce správný výraz... to mně vždycky trvá trošičku déle... jenom jsem nenašel donedávna tu pravou.

Zoltare, tušíš, kolik po světě běhá tvých dětí? Popřípadě, stýkáš se s nimi či s jejich matkami?

Ale... ale... to přece... to přece není žádná... žádná ta... samozřejmě pokud by se objevil někdo z bouřlivých let a zjistilo se, že prostě jsem otcem nějakého dítěte, tak se o něho postarám. Zajistím ho. To je samozřejmě. Ne, ale nikdo se neobjevil, takže jich zřejmě asi tolik neběhá, že jo?

Co tě vedlo v roce 1073 vyřknout

coest, ani v nejmenším jsem netušil, jaké zde najdu skvosty. Samozřejmě, že jsem již slyšel o Haelb v wendaern, ale teprve tady jsem si mohl toto veledílo přečíst. Nebudu nic předstírat, dojem, jaký na mě tato balada udělala, se nedá srovnat s žádnou jinou elfí básní. Podobný názor měla zřejmě řada dalších elfů, neboť jménem Wendaern se označuje nedaleký kraj, odkud dotyčná dívka prý pocházela.

Abych alespoň ve stručnosti nastínil děj pro ty, kteří nebudou mít možnost se s dílem seznámit přímo, ačkoli doufám, že se báseň rozšíří do všech koutů světa, aby si ji každý malý elf mohl přečíst a vychutnat toto mistrovské dílo.

Báseň je o dívce, jejíž manžel byl zabit lidmi a ona žila jako vdova mezi elfy. V tomto kraji však lidé s elfy uzavřeli příměří a lidé se zabydleli v elfím sousedství. Tak se i tato dívka dostala do kontaktu s lidmi, až se do jednoho z nich zamilovala. Všichni kolem ní jí to vyčítali, připomínali jí jejího mrtvého muže jakož i další problémy, které soužití s lidmi přinášelo. Ale ona neposlechla, následovala svou lásku, vzdala se svého elfího žití a stala se obyčejným člověkem. Někdy čas žila se svým lidským milencem, ale on ji pak zradil a opustil. A ona zůstala sama, nemohla zůstat mezi lidmi, ani se vrátit k elfům. A tak opustila svět živých lidí a stal se z ní stín bloudící mezi světem lidí a elfů.

Vyprávění je skutečně strhující. Čtenář přímo hltá jednotlivé verše, které jsou seřazeny ve skvělé kompozici. Mistrovsky jsou rovněž zpracovány vztahy mezi elfy a lidmi. Možná i tato báseň nám dává naději, že elfové a lidé mohou žít vedle sebe v míru. Co je ale nejdůležitější, je vykreslení charakterů, zejména hlavní hrdinky...

*Aess mi lúving allae wen
fonnt vealihe torantang
wi anni tallgeranu sav
i paen lawo wendaern*

*Dívko, proč dalas lásku svou
tomu, kdo jí nebyl hoden
tomu, kdo pohrdl tvým citem
zemí teď bloudíš stínovou*

Morální principy

Přepis družinové hádky, která následovala po odvolání trpaslíka Bolbucha z funkce vůdce. Následovalo zvolení Al Rahema a dohadování se o

dalším směřování výpravy. Hádká není zachycena od začátku. Vzhledem k některým nesrozumitelným pasážím, šumu okolí a zdvojeným hlasům budu tento záznam přepisovat tak, aby zůstal zachován především obsah (vobsach)... O.V.

Kierke : „...ňáký mrzký věci...“.
Worrel : „Jaký mrzký věci?! Mrzký věci jsou pro mě... eee...“.
Kierke : „Víš co je to vyšší princip mravní?“.
Worrel : „To samozřejmě vím. Ale kdo? Tyhle ty dva? Ty sou vyšším principem mravním?“.

Ukazuje pravděpodobně na Vestu a Zemikosu.
Vesta a Zemikosa společně : „Cože?!“.
Vesta : „Co si to dovoluješ, ty chudáku! Vole! Vy na tom Alŕheimu akorát kradete! Ty vaše loupežný vejpravy!“.
Zemikosa : „Jo! Akorát se tam ty kurvy vražděj mezi sebou!“.
Worrel : „To není pravda!“.
Al Rahem : „Můžem se vrátit k původnímu?“.
Kierke : „K původnímu?“.
Zemikosa : „Určitě, já osobně si myslím, že...“.
Al Rahem : „Dobře! Tak já říkám jednu věc“.
Zemikosa : „Al Rahem byl...“ (nesrozumitelné, je překřičen Al Rahemem).
Al Rahem : „Já byl zvolenej vůdce. Můj názor byl znám dlouho dopředu. V tuhle chvíli já velím. Vracíme se domu! Pokud s tím nesouhlasíte, tak mě můžete shodit“.

Zemikosa : „Nesouhlasim...“.
Al Rahem : „Ale v tom případě nechápu, proč ste mě volili i přes moje známý názory!“.
Zemikosa : „V tu chvíli...“.
Al Rahem : „A jestli ste doufali, že se to ňák jako...“.
Kierke : „Já taky nechápu!“.
Al Rahem : „To je váš problém. To si vyřídíte vy sami!“.

Kierke : „No, ale stejně máš kvality větší než trpaslík. Prostě dotáhnout věci do konce“.
Al Rahem : „Ano! Ano!“.
Kierke : „Konec konců, to uvědomělý Alŕheimci taky. Ale ty nejseš uvědomělej, když to rozpouštíš. Když říkáš - deme domu“.
Milo : „Tak si zvolte někoho jinýho, když nechce velet do útoku“.
Kierke : „Ale von musí. To je jeho povinnost!“.
Zemikosa : „Chachacha“ (skutečně mohutný smích).
Kierke : „To je jeho povinnost! Táhnout vojsko do pole!“.
Zemikosa : „To je pravda, to je jako když velitel jednotky řekne - vzdáváme se“.

To bylo krátce po prvním setkání tamějších elfů s lidmi, kteří přišli z východu a v této oblasti jich ještě moc nebylo. Většinou se jednalo o kočující nomády. Docházelo k častým ozbrojeným střetnutím, z nichž vycházeli jako vítězové především elfové, kteří již věky žili v pevných společenstvech. Jen málokteré lidské kmeny se s elfy spřátelily a usídlily se na hranici jejich území. Lidé se však množili mnohem rychleji než elfové a potřebovali stále nová území. Docházelo k dalším bojům, při nichž lidé ukrajovali stále víc území z elfích říší. Na území Gwendarronu v té době vtrhl mnohačetný kočovný kmen divokých válečníků a elfové se jejich síle nedokázali ubránit. Kmen se jmenoval Braghové a jejich náčelníkem byl podle legend Opyta Kladio. Lidé dobyli jižní část území podél Černých vrchů až k moři. Elfové se stáhli do severozápadní oblasti.

Braghové se v zemi usadili a prakticky úplně vykáceli hvozdy na svém území. V tom jim výrazně pomáhali trpaslíci žijící na Černých vrších a těžící tam uhlí, neboť potřebovali mnoho dřeva. Trpaslíci s lidmi nebojovali a naopak s nimi obchodovali, z čehož měly prospěch obě strany. Lidé tak získali vynikající zbraně a trpaslíci dřevo, které za vlády elfů získávali jen těžko. Na vykáceném území lidé založili pole a pastviny, na nichž zprvu pracovali zejména otroci Braghů, kteří se rekrutovali ze zajatců lidských i elfích. Braghové nazývali gwendarronské území Baradūn (Naše zem).

Zhruba po padesáti letech přitáhl z východu další lidský kmen - Pochapité. Byli to zapřísáhlí nepřátelé Braghů ještě v době před stěhováním obou národů na západ, proto nebylo divu, že došlo k válce. Během dvou let byla země Baradūn v troskách. Nebylo divu, neboť musela čelit náporu na čtyřech stranách. Na jedné straně stáli elfové. Pravda, neměli sílu sami udeřit na Baradūn. Během války se dokonce stáhli hluboko do lesa a čekali, až se lidé pobijí mezi sebou. Přesto to byla hrozba, kterou náčelník Braghů, Olfang, nemohl opomíjet a navíc neznal přesnou elfí sílu. Elfové sami věděli, že je jejich zem v původním osídlení ztracena. Před příchodem Pochapitů měli sotva sil udržet se ve stávajících hranicích. V boji padlo příliš mnoho mužů, aby se mohli opět rozšířit, navíc byl na zbytku území zničen hvozď, tedy jejich domácí prostředí. Sami proto podnikali nájezdy na území Braghů a snažili se způsobit co největší škody. Olfang jim to nemohl oplatit, neboť byl zaměstnán bojem s trpaslíky.

To byla druhá strana v boji proti Braghům. Trpaslíci zpočátku s lidmi čile obchodovali, ale Olfang se krátce po svém nástupu na trůn rozhodl, že si Černé vrchy podmaní silou. Zdálo se mu totiž, že trpaslíkům za zbraně platí příliš, proto chtěl jejich doly, huti a pece získat pro sebe a z trpaslíků nadělat otroky, kteří by pro něj pracovali. Malý lid si to ovšem nenechal líbit a došlo k válce. Trpaslíci sice nebyli tak silní, aby se lidem mohli postavit v boji, ale věděli, že brány jejich pevností odolají každému obléhání. Stáhli se proto do nitra hor, kde se bránili lidským útočníkům. Při příchodu Pochapitů válka trvala sedmáct let.

Třetí stranou konfliktu byli otroci. Braghové s nimi zacházeli s krutostí sobě vlastní. Jako všechny, kdož nebyli členy jejich národa, je považovali za méněcenné. Otroci byli nespokojeni se svým údělem, ale strach z kruté smrti, která by je čekala v případě odporu, byl vesměs větší. Na několika místech sice již dříve došlo ke vzpouře, ale ta byla vždy velmi tvrdě potlačena. Až v době, kdy se rozšířilo, že Braghové prohrávají válku, rozšířily se vzpoury otroků v masovějším měřítku po celé zemi. Přestože byli masově pobíjeni, neboť neuměli bojovat a neměli ani potřebné vybavení, způsobila jejich povstání značné škody, hlavně na hospodářské stabilitě země, neboť neměl kdo pracovat, ale i zaměstnávání vojenských posádek hrálo svou roli. Často se pak stávalo, že byli otroci na některých místech pobíjeni preventivně, aby nemohli povstat, nebo byli alespoň mrzačeni, aby nemohli řádně vládnout zbraní. Otroků přežila z doby před příchodem Pochapitů asi jedna desetina.

A nakonec tu byli samotní Pochapité. Původně se zdá, že to byl zemědělský národ odněkud z východu. Jeví se pravděpodobné, že byl napaden a ze svého území vyhnán právě Braghy, proto se oba kmeny k smrti nenáviděly. Během svého putování za novou zemí se Pochapité zocelili v boji, což jim dávalo větší naděje do nového konfliktu. Přesto se však jejich síla jejich nepřátelům nevyrovnala. Vedl je ovšem Valamir Vyjednávač. Při pozdějším srovnávání se říkalo, že jaký byl Opyta vojevůdce, takový byl Valamir diplomat. Podánilo se mu domluvit spolupráci s trpaslíky, kteří potom zaútočili na Baradūn od jihu, a především dodali Pochapitům kvalitní zbraně. Podánilo se mu dokonce domluvit se s elfy, kterým zaručil nedotknutelnost jejich současných hranic (tato smlouva byla porušena až mnohem později).

Mezi otroky pak nechal roznést zprávy, že jeho lid otroctví nepodporuje a stávající otroci se stanou svobodnými. Navíc dokázal přesvědčit jednoho vyhnance z kmene Braghů, aby se se svými lidmi přidal k němu. Tento muž, Tartheg, opustil Baradūn kvůli krevní mstě s členy náčelnického rodu. Valamirovi dalo více práce přesvědčit své lidi, aby Braghy nechali naživu, než Tarthega, aby se připojil v boji proti Olfangovi. Tarthegova pomoc byla velmi vítaná, neboť znal prostředí i nepřátelské velitele. V jedné z bitev, když si již byl jist vítězstvím, nechal Valamir Tarthega se svými muži bojovat v největší vířavě, ale nepřišel mu včas na pomoc s ostatními oddíly, takže přeběhlý bragh i všichni jeho lidé padli.

Nakonec tedy došlo k vítězství Pochapitů a obsazení celého území. Většina braghů padla v boji, včetně náčelníka Olfanga. Braghové totiž vždy bojovali až do konce a dobrovolně se nevzdali. Ti, kteří přece jen padli do zajetí, byli vesměs zabiti, jako pomsta za masakrování vlastních zajatců. Stejně se vedlo i ženám, starcům a dětem, a jen nejmenší děti a některé mladší ženy byly ponechány naživu a přijati do kmene, který přece jen ve válce ztratil dost mužů a bylo třeba родit další děti. Všechna opevnění a osady Braghů byly srovnány se zemí, aby nic nepřipomínalo jejich přítomnost, a byly vystavěny osady další. Několik osad si tu postavili také trpaslíci, z nichž nejznámější se stal Num. Pochopitelně se změnil také název země. Jelikož elfové i trpaslíci stále používali starý název Wendaern, Pochapité ho převzali též, ale přizpůsobili ho svému jazyku, čím se název změnil na Wendarron. Tak potom Pochapité nazývali celý svůj stát a nejen původní území, k němuž se název vztahoval.

Jméno ovšem ještě získalo jednu drobnou změnu. Když Pochapité rozmístili hraniční kameny, byla na nich vytesána runa G (*granica* - hranice). Často následoval také název Wendarron, proto hlavně cizinci začali zemi říkat Gwendarron, což přetrvalo do dnešních časů.

Nurn

Původně trpasličí osada. Žili tam hlavně kováři a kameníci, a také obchodníci, kteří nakupovali zboží od svých pobratimů z hor a prodávali ho lidem. Num se stal známým překladištěm zboží a centrem obchodu trpaslíků s lidmi. Časem se asi půl míle na jih usadili lidé a jejich král zadal trpaslíkům zakázku na stavbu hradu.

Kolem hradu pak vzniklo město a velký přístav, vše hlavně zásluhou trpasličích stavitelů. Trpasličí osada se pak stala jeho součástí, ale dala mu jméno, jelikož to už bylo dlouho známé a mezi obchodníky používané.

Naglin

Trpaslíci tvořili v Nurnu asi třetinu obyvatelstva několik staletí od založení Nurnu. Vše se změnilo při pogromu v roce 522, který svým rozsahem přímě přezivil trpaslíky odejít z Nurnu. Trpaslíci odešli na severovýchod a zhruba po měsíčním pochodu založili osadu Naglin (dnes trvá cesta z Naglinu do Nurnu díky dobrým cestám asi týden, ale uprchlíci šli pěšky a měli s sebou veškerý majetek, ženy a děti, a prostředí neznali). Území okolo Naglinu tehdy nebylo pod kontrolou krále v Nurnu. Město bylo rychle obehnané hradbou a rovněž díky tomu odrazilo první nápor gwendarronské armády o rok později. Město úspěšně odolávalo po tři roky nepravidelným atakům. Po smrti krále Kramira III., řečeného Kopyto, byly gwendarronské útoky zastaveny. Obě strany se sice i později ještě několikrát dostaly do konfliktu a střetly se v poli, ale takto vleklé boje se již nekonalý. Roku 737 se Naglin a okolí připojily k rozšiřujícímu se Gwendarronu.

O přístavech

Poznámky z pozůstalosti Getda z Ruindoru k vyučování historie Gwendarronu.

O přístavech Lanius

Hearwen coest

Hearwen coest (Vraní pobřeží) byl významný elfí přístav již dobrých tisíc let před počátkem našeho kalendáře. Byl také sídlem elfího krále vládnoucího zemi známé jako *Finaellam laden* (Země s hojností zvířete) či také *Wallaesme dageill* (Místo božího daru). Později se celé této zemi začalo říkat Wendaern (dnes centrální Gwendarron). Tato země se táhla od *Tertta emand* (Uhelné kopce, dnes Černé vrchy) po *Awbe allaine* (Sokolí skály, dnes Rugornské skály). *Hearwen coest* byl díky své poloze dlouho nejvýznamnějším přístavem v celém širém okolí. Jeho význam začal klesat až v dobách všeobecného úpadku elfů, když většinu Wendaernské země zpustošili Braghové. Po porážce Braghů se sice jeho význam nakrátko